

De nordiske biskoppers Hyrdebrev om Den ekstraordinære Missionsmåned 2019

---ooOoo---

I mange år har vi i slutningen af oktober fejret Verdensmissionssøndagen, hvor vi beder for missionen og indsamler en kollekt for verdensmissionen. Pave Frans har udråbt oktober måned i år til at være en ekstraordinær missionsmåned under overskriften *'Døbt og udsendt: Kristi Kirke på mission i verden'*.

Missionen er troens hjerte. Inden sin himmelfart gav Jesus Kirken den opgave at videregive Guds nåde, ja, nedlagt den i selve Kirkens hjerte:

Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lære dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende (Matt 28,19ff).

Helt fra begyndelsen af – allerede før Pinsen, Kirkens fødsel – fik vi til opgave at missionere. Men hvad er mission?

I sit budskab den 22. oktober 2017, hvor han udråber den ekstraordinære missionsmåned, skriver pave Frans: *Denne befaling (dvs. Missionsbefalingen) er derfor ikke en valgmulighed for Kirken, men er dens "vigtigste og helligste opgave" således som 2. Vatikankoncil¹ minder os om, nemlig at Kirkens "væsen er at være missionerende"*². Han fortsætter med at citere sin forgænger, den hellige pave Paul VI: *"At forkynde det glade budskab er faktisk Kirkens nådegave og dens egentlige kald, det er den dybeste identitet. Den er til for at forkynde evangeliet"*³.

Jesus sender Kirken og dermed hver enkelt af os ud i verden for at forkynde evangeliet, det glade budskab. Ligesom han har forladt sin himmelske verden for at dele sit liv med os, må vi også bryde op fra vores "verden" og forlade vores bekvemmelighed for med andre mennesker at dele den nåde og det liv, som Jesus Kristus har skænket os: *"Han, som havde Guds skikkelse, regnede det for ikke for et rov at være lig med Gud, men gav afkald på det, tog en tjeners skikkelse på og blev mennesker lig; og da han trådte frem som et menneske, ydmygede han sig og blev lydige indtil døden, ja, døden på et kors"* (Fil 2,6ff).

Hvad vil det sige at være en missionerende Kirke?

I vore lande har vi det til tider svært med begreberne 'mission' og 'missionerende'. Enten fordi vi mener, at Kirkens missionsarbejde, i det mindste i traditionel forstand, stort set er tilendebragt fordi der næppe findes lande, der ikke på en eller anden måde er påvirket af evangeliet eller Kirkens tilstedeværelse. Eller måske synes vi, at mission er alt for anmassende fordi vi kristne ikke ønsker at gøre os bedre end andre, eller måske mener vi, at kristendommen blot er en af mange ligestillede religioner eller verdensanskuelser.

I de nordiske lande tænker vi desuden på vor status som mindretalskirke. At være Kirke vil for mange ofte betyde at bevare det, vi har: udfordringerne med at få migranterne til fastholde deres katolske tro, få dem integreret i den lokale kirke, og at fastholde og styrke de troendes engagement, særligt de unges.

Selv om disse iagttagelser, bekymringer og forbehold ofte er reelle nok, bør de ikke være en bremse for Kirkens missionsaktiviteter. Derfor behøver vi en *realistisk vurdering af situationen*, en *fast overbevisning* og *ydmtyghed*: en *realistisk vurdering* og en erkendelse af, at evangeliets forkyndelse langt fra er tilendebragt, hverken på verdensplan eller i vort lokalmiljø. En *fast overbevisning* om at bekende sig til Kristus som den sande Gud, Herre og Frelser; at se Kirken som formidler og vogter af hans budskab, som altid har forsøgt at tolke tidens tegn uden at opgive eller slække på det traditionelle trosindhold. Vi behøver **ydmtyghed** både for at indse, at vi har til stadighed brug for at fordybe os i livet med Gud og især for ærligt at erkende, at vi som kristne er syndige mennesker og derfor dagligt har brug for at omvende os.

¹ 2. Vatikankoncils dekret *Ad Gentes*, 7

² Ibid 2

³ Paul VI's rundskrivelse *Evangelii nuntiandi*, 14

Den hellige pave Paul VI beskriver disse processer i sin rundskrivelse *Evangelii Nuntiandi* (nr. 15): ”For de kristnes fællesskab er aldrig sig selv nok. I det har det egentlige liv – bønnens liv, lytten til ordet og apostlenes undervisning, levet broderlig kærlighed, brødets brydelse – kun sin fulde betydning, når det bliver til det vidnesbyrd, der vækker beundring og fører til omvendelse, bliver til prædiken og til forkyndelse af det glade budskab [...] Kirken, der har til opgave at forkynde evangeliet, begynder med at forkynde det for sig selv. Dette fællesskab af troende, dette fællesskab af levet og prædiket håb og af broderlig kærlighed, har bestandig brug for at høre, hvad det skal tro, hvad der er årsagen til dets håb, og hvad det nye kærlighedsbudskab går ud på”.

Ikke kun præster og missionærer i klassisk forstand, men alle døbe og firmede personer har et medansvar for Kirkens mission. Det sker både ved at påtage sig konkrete opgaver i relation til forkyndelsen og især ved at være troværdige vidner om det kristne liv. Herom siger den hellige pave Paul VI videre i *Evangelii Nuntiandi* (nr. 41):

”For Kirken er det vigtigste af forkyndelsens midler vidnesbyrdet om et autentisk kristent liv, helt overgivet til Gud i et fællesskab med ham, som intet må ødelægge, og på samme tid helt overgivet til næsten med en grænseløs villighed til at gøre noget for ham eller hende. ’Det moderne menneske’ – sagde jeg for nylig til en gruppe af lægfolk – ’hører hellere på vidner end på lærde, og hvis man hører på lærde, er det, fordi de er vidner’ (67). Apostlen Peter tegnede et tydeligt billede af et rent og opofrende liv: ’ ... også de mænd, der ikke vil lyde ordet, kan vindes uden ord ved deres hustruers færd’ (68). Evangeliets forkyndelse til verden sker altså især ved kirkens adfærd og liv, det vil sige ved det vidnesbyrd, den giver ved et liv levet i troskab mod Jesus, Herren, ved et liv i fattigdom og frigjorthed, ubundet af denne verdens magter, kort sagt: ved hellighed”.

Mission er en udlevet kærlighed til Gud og ens næste. Ligesom Jesus er Ursakramentet, den oprindelige erfaring af Guds nåde og barmhjertighed, er han også den første missionær. Han nedsteg til mennesket og forkyndte evangeliet, løskøbte mennesker og indgav dem nyt livsmod. Mission har mange ansigter hvoraf vi her vil nævne tre.

1. Mission som en gave

Paulus beskriver hvordan menigheden i Korinth samlede ind til menigheden i Jerusalem (jf 1 Kor kap 16). Den er, skriver han, en gave hvormed de kristne i Korinth støtter deres brødre og søstre i nød. De så, at en lokalkirke led nød og hjalp disse mennesker. De delte med hinanden glæden ved evangeliet, deres tro og ejendom, og blev for hinanden et nådens tegn på en udlevet kærlighed.

Den tidligere præfekt for Kongregationen for Folkenes Evangelisering, kardinal Ivan Dias, sagde engang:

”Det evangeliserende menneske ser udover sig selv, udover sin menighed og sit bispedømme, ja, ser hele Kirken”. Denne kærlighed ser den andens ansigt, dennes nød og bærer ham.

Hvordan kan vi give nåden videre i den ekstraordinære missionsmåned? I denne måned kan vi bede om at modtage Guds nåde, og i vor bøn indhulle andre i Guds nåde. Bønnen er Kirkens åndedræt. Den har brug for sine børns bønner, så vi alle kan forkynde evangeliet – og intet andet.

Lad os bede om Guds nåde, så vi gennem vort liv og bøn kan give den videre. Lad os bede konkret for en missionstjeneste et lokalt, for et missionsområde, for De pavelige Missionsselskaber og for missionærerne.

I menighederne kan vi bede rosenkransen for missionen; holde tilbedelse eller vågenætter foran Det allerhelligste Sakramente for missionsanliggendet og især arrangere aktiviteter for unge, så de fornemmer, at missionen er vigtigt for Kirken, dens hjerteanliggende og åndedræt.

2. At modtage nåden og give den videre

Mange steder i verden har brug for præster, ordensfolk og lægpersoner til missionen. I denne forbindelse er hele familier brudt op, fx fra den neokatekumenale vandring, for at arbejde for missionen. Mange unge tager ofte et sabbatår efter studentereksamen og inden de begynder studierne. Et sådan kan også anvendes i missionens tjeneste. Også i lokalsamfundet kan man igangsætte aktiviteter, der understøtter missionen ved fx at oprette lokale missionsgrupper, hvilket findes i mange lande – et godt initiativ også her i Nordeuropa, hvor vi endnu ikke har sådanne grupper.

3. Det økonomiske aspekt

Det sidste punkt er at give i kærlighed økonomisk støtte. Mission koster penge og missionslandene fra brug for en kærlighed økonomisk håndsrækning fra os. Naturligvis kan vi spørge os selv her i Norden om hvorfor vi skal støtte missionen i andre lande. Vi er jo selv et missionsområde og kæmper selv med økonomiske udfordringer. Men intet

menneske er så fattigt at det ikke kan hjælpe et andet menneske. Og intet menneske er så rigt at det ikke har brug for nogen støtte.

Lad os altid holde os for øje: Alt ligger i Guds hænder. Kun Han kan give mennesket tro, sådan som den hellige Ignatius af Loyola siger: ”Gør alt, som om det kun afhænger af dig alene, men vid og tro, at alt afhænger af Gud alene”.

Konklusion

Fejringen af Missionssøndagen har ofte handlet om at bede og indsamle penge til missionen i fjerne lande. Og sådan skal det fortsat være. Denne forpligtelse må bygge på vort ønske om fortsat at ville give menneskene i missionen dét, vi ikke selv kan undvære. Vores egen tro skal være noget uundværligt, og det bliver den kun, når vi lever den og herigennem fornemmer, at det er Gud selv, der henvender sig til os.

En missional indsats har derfor altid en konsekvens for vores eget trosliv. Et sådant trosliv er ikke alene nødvendigt for vort missionale virke, men er også en forudsætning for kirkens liv i vore lande, nu og fremover. Lad os da, antændt af Helligånden, vise Gud vor beredvillighed og tillid, og indbyrdes opmuntre hinanden til at aflægge et godt vidnesbyrd.

Lad os ikke glemme Jomfru Marias forbøn og hendes forbillede. Under korsets fod blev hun Kirkens Moder, men allerede ved begyndelsen af sit liv som Guds moder blev hun forbilledet på Kirken og den enkelte troende: Efter at have givet Gud sit *'fiat'* brød hun med Guds Søn i sit moderskød op og skyndte sig til sin nære slægting Elisabeth. Gennem sin ydmyge handling har hun givet Gud selv videre og herigennem beredt glæden for andre mennesker (jf Luk 1,39-45). Må vores beredvillighed overfor Gud anspore os til at bringe glæden ved evangeliet videre til andre.

Kloster Maria Einsiedeln, den 10. september 2019

+ *Czeslaw Kozon*
Biskop af København

+ *Anders Arborelius OCD*
Biskop af Stockholm

+ *Bernt Eidsvig Can.Reg.*
Biskop af Oslo
Administrator af Trondheim

+ *David Tencer OFM Cap*
Biskop af Reykjavík

+ *Berislav Grgic*
Biskop-prælat af Tromsø

Marco Pasinato
Administrator af Helsinki

+ *Peter Bürcher*
Biskop emeritus af Reykjavík

+ *Teemu Sippo*
Biskop emeritus af Helsinki